

Un Richard al III-lea treaz se va dovedi cu adevărat un ticălos

Daniel Greenfield

Directorul artistic demisionar al **Royal Shakespeare Company** a anunțat că, de acum încolo, doar actorii cu dizabilități vor avea voie să-l joace pe Richard al III-lea. Într-o lume trează în care vicepreședinții și judecătorii Curții Supreme sunt aleși în funcție de culoarea pielii și de sex, pentru a "dovedi" un răufăcător cocoșat, trebuie să fii cocoșat sau cel puțin să fie ceva în neregulă la tine.

RSC se laudă că a distribuit primul actor cu dizabilități în acest rol, Arthur Hughes, un tânăr de 30 de ani care "nu are degetul mare sau osul radius în brațul drept" și, prin urmare, se identifică ca fiind "cu membre diferite".

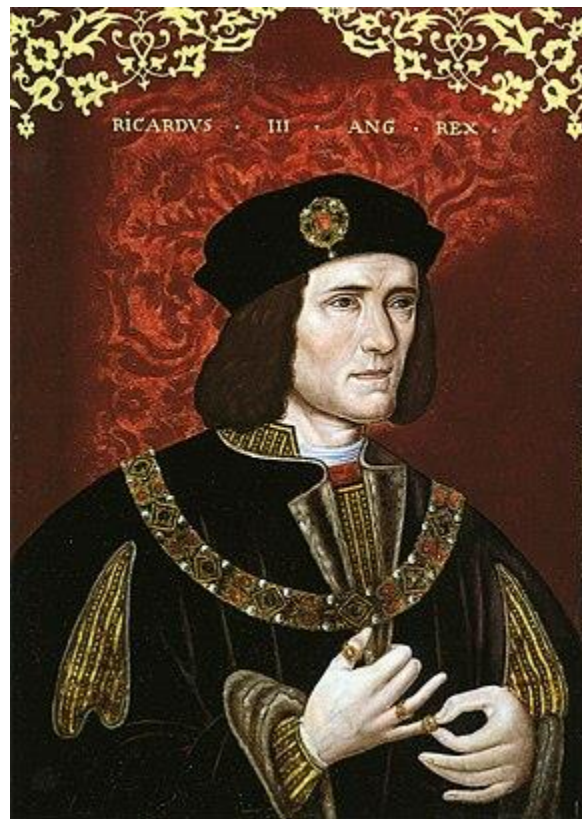
Adevăratul Richard al III-lea avea scolioză, Shakespeare a folosit acest lucru pentru a-l face să pară grotesc de ticălos, în timp ce noii stăpâni moderni îl folosesc pentru a-l transforma pe regele mort de mult timp într-o victimă.

În curând, actorii vor trebui să aibă sifilis pentru a-l interpreta pe Hitler.

Acum că Richard al III-lea este membru al unui grup desemnat de victime, piesa care îi poartă numele poate fi reinterpretată ca un comentariu despre prejudecățile sociale împotriva persoanelor cu handicap. S-ar putea chiar să trebuiască să fie rescrisă în așa fel încât el să învingă la sfârșit. Sau riscați ca toți cei implicați în ea să fie anulați.

Limitarea rolului la actori cu un anumit tip de handicap, la fel ca și limitarea nominalizărilor la Curtea Supremă la femei negre de stânga, nu va duce la performanțe

bune. Richard al III-lea se va muta la sfârșitul catalogului Bardului și, după ce a fost făcut **woke**, va deveni, ca toate lucrurile woke, un mediocru.

Ori asta, ori actorii talentați vor simula un handicap, în stilul Tootsie, pentru a obține o șansă la un rol.

"Este sindromul Othello, nu-i așa? Acel moment în care actorii albi au încetat să se mai gândească la Othello în repertoriul lor", a semnalat Gregory Doran, directorul demisionar al RSC. "Este același lucru cu actorii cu dizabilități și cu Richard".

Criticii treji care au aplaudat această mișcare au aclamat și interpretarea fără prea multă vlagă a lui Denzel Washington în rolul lui Macbeth. Scoțienii erau mult mai mult un grup oprimat în Anglia decât negrii, care nici măcar nu existau, dar dublul standard este dublu cu un motiv.

Insistența RSC-ului pentru wokeness și fidelitate nu a împiedicat-o să-l distribuie pe

Patrick Stewart în violent antisemitul *Neguțătorul din Veneția* și apoi să-l pună în scenă în Vegas, cu tot cu un imitator Elvis și fete vesele pe podeaua unui cazinou, ca o critică a capitalismului. Scena în care Stewart poartă un tallit și o kippah în timp ce flutură un cuțit de măcelar a fost renarcabilă scrie Der Sturmerish.

Cu adevărat, "Tu ai venit pe pământ ca să faci din pământ iadul meu".

În loc ca viața să imite arta, chiar și cea mai înaltă artă devine o interpretare mieroasă a vieții, cu aceeași adoptare rigidă a cotelor și stereotipurilor rasiale ca un birou de angajare guvernamental.

Odată ce Royal Shakespeare Company a devenit woke, și-a pierdut orice interes pentru autenticitatea istorică, iar pretenția de sensibilitate este doar atât. Mișcarea de a inventa roluri pentru anumite grupuri de victime este un act politic fără nicio fidelitate față de vreun principiu umanist.

Reinventarea lui Shakespeare pentru o epocă woke necesită renunțarea la

preocupările sale legate de politica de curte și de conștiință și înlocuirea cu politica actuală de curte a rasei, genului și sexualității, renunțând în totalitate la întrebările de conștiință. În locul politicii dinastice a lui York și Lancaster, dinastiile care contează sunt cele ale victimizării moștenite și adaptate. Dar întrebarea de bază rămâne aceeași. Cine are dreptul să conducă și cu ce costuri morale?

Răspunsul treaz este că numai cei oprimați merită puterea și cu orice preț posibil.

Preocupările morale ale lui Hamlet, Macbeth și ale altor protagoniști de la curte sunt acum respinse ca fiind privilegiile ale albilor. Richard al III-lea și wokeness este o căsătorie făcută într-un iad literar perfect.

Wokeness interpretează în mod neintenționat amărăciunea și megalomania lui Richard al III-lea, dezgustul de sine și cruzimea sa, precum și disprețul său față de orice limită a puterii. Stângiștii care completează pentru a împânzi Curtea Supremă, pentru a federaliza alegerile, pentru a-și cenzura și întemnița adversarii și pentru a-i hărțui pe judecători în casele lor, răspund obiecțiilor liberale cu replica lui Richard al III-lea, **"conștiința nu este decât un cuvânt pe care îl folosesc lașii"**.

Incapabil să abordeze această problemă centrală, limitele morale ale puterii, Shakespeare cel rănit devine o paradă de răufăcători victimizați reinterpretăți prin prisma politicii identitare, un Richard al III-lea cu handicap, o Lady Macbeth transsexuală și un Othello asuprit din punct de vedere rasial, ale căror căderi nu sunt comentarii despre conștiință, ci despre efectele unei societăți opresive asupra minorităților, justificându-și crimele în numele politicii identitare.

Nu ei sunt răufăcătorii. În schimb, noi toți suntem răufăcătorii.

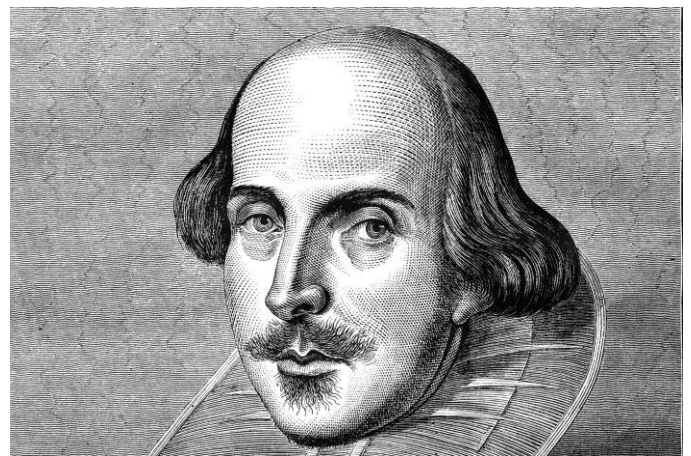

Sovieticii au avut probleme în a se confrunta cu insistența lui Shakespeare asupra conștiinței individuale în locul colectivismului social. Colectivismul social occidental a devenit aproape la fel de impermeabil la întrebările fundamentale din tragediile lui Shakespeare, încât nu poate nici măcar să proceseze individul decât ca reacție la clasele sociale și grupurile rasiale. Shakespeare s-a dovedit a fi atemporal pentru că fiecare generație a fost capabilă să ridice dilema morală din contextul social. Dar în epoca woke nu mai există dilemă morală, există doar contextul social implacabil și propaganda politică.

Shakespeare a fost întotdeauna o propagandă politică, dar reinterpretările woke renunță la ambițiile Tudor pentru cele de stânga. Mesajul fiecărei producții teatrale, al fiecărei cărți și filme, al fiecărei benzi desenate și poeme, este acel mesaj sovietic familiar, conform căruia numai stângiștii au dreptul să conducă, deoarece numai ei sunt dispuși să reformeze radical societatea în numele "nenorociților pământului".

Este o agendă pe care Richard al III-lea o cunoștea în fond, dacă nu și în formă. "Și astfel îmi îmbrac ticăloșia mea goală/Cu vechi și ciudate finaluri furate din scrierile sfinte/Am impresia că sunt un sfânt, când cel mai mult fac pe diavolul." Semnalizarea virtuții este arta diavolilor de a se juca de-a sfinții. Diavolii sunt întotdeauna victime, plângându-se de situația teroriștilor încarcerați, a tâlharilor violenți, a femeilor care nu-și pot ucide copiii și a altor victime asuprite pe care le folosesc pentru a justifica acapararea puterii totale și absolute.

Richard este un răufăcător conștient de sine. Contemporanii săi, în cea mai mare parte, sunt lipsiți de orice conștiință de sine. Aceasta este diferența dintre artă și viață. Răufăcătorii de pe scenă se cunosc pe ei înșiși, în timp ce politicienii, experții și activiștii rareori o fac. Radicalii care îi amenință pe judecătorii Curții Supreme în apărarea infanticidului nu au nicio idee despre monstruozitatea lor. De aceea, personajele negative de pe scenă sunt utile.

Via Max Tzinman

Saga 2024

Traducere AG & DeepL